

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/200/2019
Identifikačné číslo spisu: 4115236985
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Lalík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4115236985.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne K. B., bývajúcej v S. C. D. XXX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Nagy&Zachveja s. r. o., so sídlom vo Svätom Jure, Cibická cesta 2, IČO: 36 868 272, proti žalovanej KANVOD, spol. s r. o., so sídlom v Zlatých Moravciach, SNP 2289/53, IČO: 36 526 231, zastúpenej advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 2, IČO: 35 955 341, o zaplatenie 6 568,34 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 18 C 699/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 16. augusta 2018 sp. zn. 9 Co 303/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo 16. augusta 2018 sp. zn. 9 Co 303/2017 a rozsudok Okresného súdu Nitra z 1. marca 2017 č. k. 18 C 699/2015-153 vo vyhovujúcom výroku čo do zaplatenia sumy 6 402,38 eur a vo výroku o trovách konania z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Nitra na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra rozsudkom z 1. marca 2017 č. k. 18 C 699/2015-153 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 6 568,23 eur a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania v rozsahu 98 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa so spoločnosťou SANSTAV s. r. o. uzavrela zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej boli na ňu postúpené pohľadávky na zaplatenie úrokov z omeškania z nezaplatených vyfakturovaných súm za vykonané práce v zmysle zmluvy o dielo, ktorú spoločnosť SANSTAV s. r. o. (ústne) uzavrela so žalovanou. Z vykonaného dokazovania zistil, že jednotlivé čiastkové platby, hoci boli uhradené po lehote splatnosti, boli správne započítané najskôr na istinu, a nie na príslušenstvo (úroky z omeškania), keď žalovaná pri každej úhrade uviedla ako variabilný symbol číslo faktúry, na ktorú sa mala úhrada vzťahovať, a teda určila, že čiastočnými úhradami hradí jednotlivé faktúry vystavené na istiny. Keďže v prejednávanej veci neboli zistené skutočnosti, ktoré by bránili postúpeniu pohľadávky na žalobkyňu, súd po vyčíslení úrokov z omeškania za omeškanie úhrady každej jednotlivéj faktúry žalobe v časti o zaplatenie 6 568,23 eur vyhovel a vo zvyšnej časti o zaplatenie 0,11 eur zamietol.

2. Krajský súd v Nitre na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 16. augusta 2018 sp. zn. 9 Co 303/2017 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku čo do zaplatenia sumy 6 402,38 eur a vo výroku o nároku na náhradu trov konania potvrdil a rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a jeho odôvodnenie spĺňa kritériá v zmysle § 220 C. s. p. a plne rešpektuje právo na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď jednotlivé čiastočné úhrady, identifikované číslom faktúry ako variabilným symbolom, započítal na istinu, a to aj z dôvodu, že podľa § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka príslušenstvom, na ktoré sa započítavajú peňažné plnenia, ak dlžník neurčí inak, sa rozumejú dojednané zmluvné úroky a nie úroky z omeškania, ktoré sú až sankciou za oneskorené plnenie.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, ktorého prípustnosť a opodstatnenosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. Namietala, že jej bolo nesprávnym procesným postupom súdu znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to tým, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a nepreskúmateľné. Odvolací súd sa v ňom vyjadril len k časti jej argumentov, a to spôsobom zmätočným, vágnym a bez nadväznosti na ňou namietané skutočnosti. Rozhodnutiu odvolacieho súdu vytykala, že spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pretože pri jednotlivých čiastočných úhradách žiadnym spôsobom neurčila, že platí istinu tej-ktorej pohľadávky, a preto sa tieto úhrady v zmysle § 330 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka mali započítať na úroky z omeškania, ktoré sú tiež príslušenstvom pohľadávky. Podľa jej názoru ustanovenie § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka pojem „úroky“ nijako nešpecifikuje, preto v zmysle ustálenej judikatúry ako aj jeho všeobecne akceptovaného výkladu treba pod ním rozumieť nielen dojednané úroky, ale aj úroky z omeškania. V prípade, že by jednotlivé čiastočné úhrady správne boli započítané na úroky z omeškania, došlo medzi žalobkyňou a spoločnosťou SANSTAV s. r. o. k postúpeniu už zaniknutej pohľadávky a žalobu by bolo potrebné zamietnuť. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedla, že rozhodnutia oboch súdov nižších inštancií považuje za vecne správne a riadne odôvodnené, namietanú vadu zmätočnosti za neopodstatnenú a vadu nesprávneho právneho posúdenia v nadväznosti na § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. za nevymedzenú v súlade so zákonom a v nadväznosti na § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. za nedôvodnú, pretože v prejednávanej veci žalovaná ako dlžník uvedením variabilného symbolu k platbám výslovne určila, že sa majú započítať na istinu a nie úroky z omeškania. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovanej zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je nielen prípustné (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), ale aj dôvodné (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

6. Žalovaná vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania voči rozhodnutiu odvolacieho súdu jednak z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., a jednak z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p.

7. V prípade konkurencie dovolacích dôvodov podľa ustanovenia § 420 a § 421 C. s. p. by sa mal dovolací súd venovať v prvom rade dovolaciemu dôvodu podľa § 421 C. s. p. a len v prípade, že nedôjde k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu na základe tohto dôvodu, môže byť dôvodom pre zrušenie rozhodnutia dôvod podľa § 420 C. s. p., a nie naopak, pretože pre dovolací súd neplatí subsidiarita hmotnoprávneho k procesnoprávnemu prieskumu. Tým sa zároveň predídze procesnému „pingpongu“ medzi dovolacím a odvolacím súdom a zvýrazní sa úloha dovolacieho súdu ako pána právnej charakteristiky faktov sporu.

8. Žalovaná teda vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

9. Posudzujúc dovolanie žalovanej podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C. s. p.) žalovaná namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom za otázky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. označila, či čiastočné plnenie peňažného záväzku sa má započítať najskôr na úroky z omeškania a potom na istinu, ak dlžník neurčil inak, a či uvedenie čísla faktúry ako variabilného symbolu v rámci platobných údajov v príkaze na úhradu je dostatočným určením, či sa plnenie (platba) má započítať na istinu. Dovolací súd konštatuje, že žalovaná v dovolaní zákonom zodpovedajúcim spôsobom vymedzila relevantnú právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá ešte nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu vyriešená, preto je jej dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. prípustné; zároveň je tým vylúčený predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., teda že právny záver odvolacieho súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu.

10. Dovolací súd sa najskôr zaoberal otázkou, či čiastočné plnenie peňažného záväzku dlžníka sa započíta najprv na úroky z omeškania a potom na istinu, ak dlžník neurčí inak.

11. Podľa § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka ak má veriteľovi splniť ten istý dlžník niekoľko záväzkov a poskytnuté plnenie nestačí na splnenie všetkých záväzkov, je splnený záväzok určený pri plnení dlžníkom. Ak dlžník neurčí, ktorý záväzok plní, je splnený záväzok najskôr splatný, a to najprv jeho príslušenstvo.

12. Podľa § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka pri plnení peňažného záväzku sa započíta platenie najprv na úroky a potom na istinu, ak dlžník neurčí inak.

13. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

14. V prejednávanej veci súdy správne ustálili, že rozhodovaný spor je sporom obchodnoprávnym, v ktorom sa použijú ustanovenia Obchodného zákonníka, avšak nepoužili správnu (náležitú) právnu normu, a preto ich rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Ustanovenie § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka upravuje pravidlo, že ak dlžník pri plnení peňažného záväzku neurčí inak, jeho plnenie sa započíta (priradí) najskôr na (zmluvné) úroky a potom na istinu. On svojím jednostranným vyhlásením rozhoduje o tejto skutočnosti najneskôr pri plnení záväzku.

V rozhodovanom spore ale úroky medzi zmluvnými stranami neboli dojednané, a preto naň toto ustanovenie nedopadá. Z tohto faktu ale nemožno vyvodiť, že pokiaľ úroky neboli medzi stranami dojednané, plnenie dlžníka sa automaticky započíta na istinu, pretože - ako uviedol odvolací súd - by nezodpovedalo logickému posúdeniu veci, aby dlžník najprv plnil úrok z omeškania ako následok jeho prípadného omeškania, bez ohľadu na omeškanie a jeho dĺžku, a až následne istinu. Takáto interpretácia § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka podľa názoru odvolacieho súdu je nesprávna a navyše v rozpore so zákonom. Citované ustanovenie je špeciálnym pravidlom pre peňažné plnenia (lex specialis) a v prípade, že nie sú naplnené predpoklady jeho aplikácie (t. j. hypotéza právnej normy) - teda ak predmetom plnenia okrem istiny nie sú dojednané zmluvné úroky, uplatní sa všeobecné pravidlo započítania (priradenia) plnenia pre všetky záväzky (lex generalis), ktorým je § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka. V zmysle tohto všeobecného ustanovenia ak dlžník neurčí inak, jeho plnenie sa započítava na záväzok najskôr splatný, a to najprv na jeho príslušenstvo, ktorým v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka sú (dojednané zmluvné) úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky.

15. Vyhlásenie dlžníka o započítaní urobené neskôr nemá význam, lebo pri plnení dôjde k uplatneniu

dispozitívneho pravidla obsiahnutého v § 330 Obchodného zákonníka. Ak dlžník pri plnení neurčil, na čo sa má jeho plnenie započítať, nemôže tak urobiť dodatočne, t. j. po zrealizovaní plnenia, a nemôže tak urobiť ani veriteľ.

16. Z uvedeného vo vzťahu k rozhodovanému sporu potom vyplýva, že pokiaľ žalovaná neurčila, na čo sa mali jej plnenia započítať, bolo v zmysle § 330 ods. 1 druhá veta in fine Obchodného zákonníka potrebné priradiť ho najprv k príslušenstvu, ktorým sú aj úroky z omeškania, a až potom k istine.

17. Ďalšou otázkou, k riešeniu ktorej dovolací súd pristúpil, bolo, či uvedenie čísla faktúry ako variabilného symbolu v príkaze na úhradu je dostatočným určením, že sa plnenie (platba) má započítať na istinu.

18. Ak žalovaná pri úhrade jednotlivých záväzkov v rámci platobných údajov uviedla ako variabilný symbol číslo faktúry, ku ktorej sa má konkrétna platba priradiť, podľa názoru dovolacieho súdu týmto jasne a zrozumiteľne určila, (len) na ktorý záväzok sa má platba vzťahovať. Dovolací súd ale zastáva názor, že uvedenie čísla faktúry ako variabilného symbolu v rámci platobných údajov samo osebe nepostačuje na dostatočnú špecifikáciu toho, či platba dlžníka sa má podľa jeho takto prejavenej vôle započítať (priradiť) na istinu alebo príslušenstvo. Variabilný symbol sa pri platobnom styku bežne používa (v zásade) na identifikáciu platieb príjemcom, tzn. aby príjemca vedel platbu priradiť ku konkrétnej pohľadávke, príp. ku konkrétnemu platiteľovi. Samotné uvedenie variabilného symbolu ale bez ďalšieho neurčuje, ku ktorej zložke vnútornej skladby pohľadávky sa má započítať (priradiť), pretože variabilný symbol v zásade nebýva natoľko konkrétny, aby určoval, resp. aby sa prostredníctvom neho dalo dostatočne určiť a zrozumiteľne zistiť, či konkrétna platba sa má započítať (priradiť) k istine, resp. len k niektorej z položiek tvoriacich istinu, alebo k príslušenstvu, resp. len k niektorému jeho druhu vymenovanému v § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Natoľko konkrétnym nebol variabilný symbol ani v rozhodovanom spore, a preto ak súdy oboch nižších inštancií považovali takéto určenie za dostatočne určené v zmysle § 330 Obchodného zákonníka, zo správnych skutkových záverov vyvodili nesprávne právne závery, a teda ich rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

19. Konkludujúc uvedené, dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalovanej je nielen procesne prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., ale aj dôvodné (§ 432 ods. 2 C. s. p.), preto rozhodnutie odvolacieho súdu a rovnakou vadou postihnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu, v ktorom bolo napadnuté odvolaním (t. j. vo vyhovujúcom výroku čo do zaplatenia 6 402,38 eur) a v závislom výroku o trovách konania (§ 439 písm. a/ C. s. p.), zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 449 ods. 1 a 2 a § 450 C. s. p.) s tým, že súdy oboch nižších inštancií sú právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení viazané (§ 455 C. s. p.) a v novom rozhodnutí rozhodnú aj o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.), a zároveň sa okresný súd vysporiada aj s námietkou dovolateľa podľa § 420 písm. f/ C. s. p., týkajúcou sa náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

20.1. V súvislosti s určením, či sa plnenie má započítať na istinu alebo príslušenstvo, dovolací súd nad rámec dovolacieho prieskumu ešte považuje za potrebné dať do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Obdo V 8/2003 (publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 66/2004), v ktorom najvyšší súd uviedol, že „ustanovenie § 330 Obchodného zákonníka umožňuje dlžníkovi, aby pri plnení peňažného záväzku určil, ako má veriteľ započítať poskytnuté plnenie. Iba ak dlžník toto svoje právo nevyužije, platenie sa započíta najprv na úroky (príslušenstvo) a potom na istinu. Zákon pritom neupravuje, akým spôsobom má dlžník určiť, ako sa má započítať jeho plnenie, takže musí ísť o jednostranný právny úkon spĺňajúci všetky náležitosti, ktoré zákon (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) vyžaduje pre jeho platnosť. Okrem iného teda musí ísť o právny úkon, ktorý bol urobený určite a zrozumiteľne. Ak dlžník zaplatí po začatí súdneho konania svoj dlh vo výške presne zodpovedajúcej žalobou uplatnenému nároku, pozostávajúcemu z dlžnej istiny a úrokov vyčíslených ku dňu podania žaloby, jednoznačne tým prejavil svoju vôľu, aby ním poskytnuté plnenie veriteľ započítal na uplatnenú istinu a úroky, a to bez toho, aby pri platení ešte osobitne určoval, ako treba plnenie započítať.“

20.2. Najvyšší súd v citovanom rozhodnutí riešil otázku, či plnenie dlžníka vo výške presne zodpovedajúcej súčtu žalobou uplatnenej istiny a vyčísleného príslušenstva sa má započítať na žalobou uplatnenú istinu a vyčíslené príslušenstvo alebo sa má započítať najprv na príslušenstvo, a to nielen vyčíslené, ale aj nevyčíslené, ktoré bolo žalobou tiež uplatnené (úrok z omeškania do zaplatenia), a až následne vo zvyšku na istinu. Dospel pri tom k záveru, že ak dlžník zaplatil po začatí konania svoj dlh vo výške uplatnenej žalobou (ktorú tvorí súčet istiny a vyčísleného príslušenstva), bez ďalšieho tým určil, že plnenie sa má započítať na žalobou uplatnenú istinu a vyčíslené príslušenstvo. Z uvedeného teda vyplýva, že určenie, na čo sa má plnenie dlžníka započítať, môže dlžník uskutočniť nielen výslovné, ale aj konkludentným spôsobom, ak nevzbudzuje pochybnosti o tom, čo chcel prejavíť (§ 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka), za ktorý najvyšší súd považoval tiež situáciu, ak z výšky zaplatenej sumy dostatočne zrozumiteľne vyplýva vôľa dlžníka, k čomu konkrétne sa má jeho platba priradiť.

20.3. So zreteľom na uvedené, podľa úvahy dovolacieho súdu ak dlžník zaplatí platbu presne zodpovedajúcu výške fakturovanej sumy (istiny), možno z takéhoto jeho konania vyvodíť, že jeho vôľou bolo priradiť platbu k fakturovanej istine a nie príslušenstvu, ktoré k pohľadávke (k istine) omeškaním prirástlo; a naopak, ak ide o platbu (čiastočné plnenie) v takej výške, ktorá žiadnym spôsobom nevystihuje špecifickosť (osobitosť) výšky fakturovanej sumy istiny, t. j. platbu vo výške zvyčajne zaokrúhlenej na celé stovky alebo tisícky, z takéhoto konania dlžníka nemožno bez pochybností uzavrieť, že vôľou dlžníka bolo uhradiť najprv istinu. Takéto konanie nespĺňa náležitosti určenia, na čo sa má platba započítať, ako právneho úkonu (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka), a preto treba mať za to, že určenie dlžníkom nebolo vykonané, a použiť všeobecné pravidlo započítania čiastočného plnenia v zmysle § 330 Obchodného zákonníka. Dodatočné vyhlásenie dlžníka, na čo sa majú jeho čiastočné plnenia započítať, je právne bezvýznamné, rovnako ako aj skutočnosť, že viaceré jeho postupne uhrádzané čiastočné plnenia v celkovom súčte (v súhrne) tvoria sumu istiny.

20.4. Uvedená úvaha dovolacieho súdu je len obiter dictum jeho rozhodnutia a má slúžiť výlučne ako vodidlo pre súdy oboch nižších inštancií, ako postupovať v ďalšom konaní, avšak neplatí absolútne. Skutočnosť, či konkrétna platba sa má (či už podľa prejavenej vôle dlžníka, alebo za použitia pravidla v § 330 Obchodného zákonníka) započítať na istinu alebo príslušenstvo, bude potrebné preskúmať pri každom čiastočnom plnení osobitne a následne ju v zmysle čl. 15 a § 191 C. s. p. vyhodnotiť vo vzájomnej súvislosti s ďalšími vykonanými dôkazmi a skutočnosťami, ktoré v konaní vyšli najavo, a v rozhodnutí riadne odôvodniť. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018).

20.5. Dovolací súd napokon dodáva, že strana sporu nie je povinná svoj uplatnený procesný nárok právne kvalifikovať, pretože v zmysle zásady iura novit curia (súd pozná právo) je súd tým, kto má právnu kvalifikáciu vykonať. Strana je v zmysle § 132 ods. 1 C. s. p. (predtým § 79 ods. 1 O. s. p.) povinná uplatnený nárok len skutkovo vymedziť tým, že pravdivo a úplne opíše rozhodujúce skutočnosti, čiže uvedie, z akého záväzku svoj nárok (pohľadávku) odvodzuje, ako jej tento nárok vznikol, aká je jeho výška a či, príp. v akom rozsahu bol splnený. Samotné právne posúdenie, t. j. či sa nárok priznáva z titulu nezaplatennej istiny, alebo z titulu nezaplateného príslušenstva, prípadne ich kombinácie, je už vecou súdu, a nie strany sporu. Pokiaľ strana riadne označí skutkové okolnosti, na základe ktorých si svoj nárok žalobou uplatňuje, súd nemôže jej nárok zamietnuť len pre to, že ho nesprávne právne kvalifikovala (porov. 6 M Cdo 4/2011).

21. Najvyšší súd vo veci rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania a toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.